

**BILJARTTOURNOOI
KAASWAAG EDAM**

Opgericht 16 februari 1984.

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

30^e EDITIE KAASWAAGTOERNOOI
februari 2013

Begin 1984 werd speciaal voor de wat “mindere” spelers het Kaaswaagtoernooi opgericht. De heren Bert Roele, Ton Vreeker en Siem Beets (alle drie van Het Groene La-ken) leek het leuk om een tegen toernooi van het Speeltoren toernooi te starten. Dit toernooi voor de betere spelers liet ook deelnemers van buitenaf toe en speelde zich af in de kelder van het “Hof van Holland”. De eerder genoemde heren wilden een toernooi dat voornamelijk voor mensen uit onze gemeente toegankelijk was, in cafésferen gespeeld werd en waar ook personen aan konden meedoen die “slechts” 1 of nog lagere gemiddeldes speelden. Dit kwam volgens hen ook de veiligheid ten goede, want in de kelder van het Hof kon het nog weleens voorkomen dat opa van Bus-schbach met schalen vol etenswaren de trap af lazerde en als je dan nietsvermoedend op de het dichtsbij het trapgat gesitueerde biljarttafel aan het spelen was ineens een omelet bovenop je hoofd

kreeg. Inclusief delfts blauw bord. De Edammer cafés zijn gelijkvloers en dat voorkomt een zootje voedingsmiddelen op je harses. Hoewel serveerster Gré uit de Boei ook nog weleens vreemde escapades kan maken met een discus vol met bitterballen. Maar dit geheel terzijde. Ook bevordert het de gezelligheid, want de figuren die enorme gemiddeldes halen en slechts bronwater of jus d’orange nuttigen beginnen al te zaniken als de muziek iets te hard staat, het publiek luidruchtig is en als de arbiter op menselijke wijze wel eens een foutje maakt. Dat doe je maar in pak bij de KNBB. Het Kaaswaag toernooi was geboren.

Om deelnemers te enthousiasmeren en aan de juiste gegevens van alle spelers te komen werd van iedere vereniging een afgevaardigde bij iedere bestuursvergadering betrokken. Dit betekende dat meteen al Henk Buikman (Klein Begin), Piet Nordmann (H.M.K.) en Jan Langkemper (Centrum) zitting namen in de Kaaswaagcommissie. Ook Rie Broerse heeft namens E.V.A. enkele malen een bijeen-

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

komst bijgewoond, maar zij en Jan Langkemper hebben dit niet lang volgehouden. Dit hield in, dat in de loop der jaren een Kaaswaag-bestuur van vijf personen ontstond.

Tenslotte sprak namens het bestuur Ton Vreeker zijn waardering uit voor Harry de Jong van het Parochie-huis, Klaas de Boer van De Boei, Teun van der Horst van het Damhotel en Thomas en Gré Groot voor de goede verzorging van spelers en materiaal en voor de diverse sponsors, die het voor een belangrijk deel mogelijk maken dat een toernooi van deze omvang kan worden georganiseerd.

Het werd meteen een groot succes, getuige het feit dat het toernooi nog steeds bestaat. Het verleden leert ons dat er ooit een F poule bestond, waarin men slechts 15 caramboles diende te maken en als je in de A poule boven de 4 gemiddeld speelde werd je het

toernooi uit gepromoveerd en kon je mooi meedoen met eerder genoemd Speeltoren toernooi. Om andere toernooien niet in het vaarwater te zitten werd er besloten om dit toernooi altijd in februari te spelen. Het kon en kan wel eens voorkomen dat er een weekend in januari of maart bij zit, maar daar houdt het wel mee op. De poules rouleren per jaar van café tot café en diverse etablissementen zijn op ons pad gekomen.

Het Damhotel, waar in de beginjaren ruimte genoeg was, maar waar na de verbouwing menigeen met het nemen van een ferme zwiepstoot het achtereind van zijn keu in de appeltaartenvitrine zag belanden. En waar Gerard Slot senior als finalist van de zenuwen moest poepen en tijdens het nerveuze afgeven van de bips dwars door het wc papier heen prikte. Dit leverde hem ook prompt een bokaal in de vorm van een wc rol op tijdens de prijsuitreiking. Na het slopen van diverse vitrines vol met taarten en andere rommel gooide de nieuwe eigenaar het

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

biljart in de Keizersgracht. Uit met de pret.

De Prinsenbar, waar veel rustig etende en niets vermoedende aan tafel gezetelde toeristen moesten bukken voor hun leven om geen keu tegen de neus of het voorhoofd te krijgen. Vooral bezoekers aan de bar liepen daar gevaar, want iets te enthousiaste harde stoten leverden een dusdanige terugklap van de keu op, waardoor hier of daar nog al eens een klok en hamerspel werd getouchéerd of glazen bier de bar over vlogen. De bar ook waar ooit een finale werd gestaakt en nooit meer uitgespeeld, omdat er een zeer trieste gebeurtenis plaatsvond. Finalist Gerard van den Eeckhout werd tijdens het stoten onwel en zakte ineen. Helaas is de goede man nooit meer opgestaan. Tevens besloot uitbater Max Schuitemaker enkele jaren erna om de normale biljarttafel uit het raam te zeilen en daarvoor in de plaats een pouletafel te nemen. Klaar dus.

Café Thomas Groot, waar een zeer merkwaardige eigenaar/barkeeper

bepaalde wat je moest drinken en of je wel of niet aan de beurt was om een rondje te geven, terwijl zijn zuster met grote borden oude kaas en eieren al struikelend tussen de schuifdeuren vandaan kwam. En als je aan het einde van een slopende biljartdag vroeg wat deze enorme braspertij moest kosten was het antwoord van Thomas bijna altijd; “een tientje rond, meneer”. Na het overlijden van Thomas Groot volgde een iets minder noemenswaardige periode onder de namen Lokaal Oriëntaal (volgens de Het Groene Laken leden Lokaal Anaal, omdat zij zich genaaid voelden door het uitzetten van hun club uit deze Aziatische vreetschuur) en later Buiten Koffie Huis. In laatst genoemde was het na de finale bijna over met het spelen van Kaaswaag wedstrijden aldaar, want de steeds wanhopiger wordende eigenaar (Bram O.) kon niet voorkomen dat de dronken menigte een polonaise zou inzetten die ook de keuken in de route had opgenomen. De polonaiseleider had de grote hoed van Roele ingepikt en op zijn kanis gezet en de rest van

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

het tuig verliet de keuken weer richting caféruimte met potten, pannen, vergieten en ander kookgerei op het harige of bij sommigen al enigszins kalende hoofd. Maar het befaamde café van wel- eer werd nieuw leven ingeblazen door J.P. Pronk en de mooie naam van vroeger bleef behouden: Thomas Café. Een ode aan een legendarische man.

Thomas Café, waar iedere speel- dag een fles drank wordt gezet op de snelste partij, de hoogste serie of noem maar op. Deze fles komt uiteraard niet levend de deur uit, want de spelers van de bewuste poule die daar toevallig spelen zuipen in een recordtijd de lekker- nij op wat tot gevolg heeft dat de ronde tafel barst van beschonken hevig lallende biljarters. Slechts eenmaal wist deze fles ongeopend het etablissement te verlaten.

Willem Peeters stopte zijn prijs snel onder zijn jas en verliet subiet de tent, voordat iemand er erg in had. Jean Paul kwam aanlopen met een dienblad vol met lege borrelglasjes en de overige spe- lers zaten al te watertanden, maar

de fles was hem gepiept. Ook viel hier het pylon incident te bewon- deren. Door omstandigheden was het biljart een metertje verplaatst en kwam de stekkerdoos van de biljartverwarming als gevaarlijke hindernis op de vloer vrij. Uitbater Pronk had een mooie oranje pylon ontvreemd bij de voetbalclub en die ter waarschuwing voor strui- kelgevaar over de stekkerdoos geplaatst. Alle spelers van de op dat moment daar spelende A pou- le hadden hier baat bij. Behalve één natuurlijk. Ko Klaasse uit Vo- lendam wist het voor elkaar te krijgen om in twee dagen tijd al hink stap springend maar liefst dertien keer de pylon met een sierlijke boog door de tent te schoppen. Hierbij vielen overigens geen slachtoffers.

De Gevangenpoort, waar slechts twee of drie jaar is gespeeld. Toen was het mooi geweest. Enkele minder begaafde biljarters pro- beerden daar iets te vaak de piqué stoot uit, waardoor de tafel meer op een vergiet dan op een biljart leek. De nieuwe eigenaar dacht toen: “als ik een biljart met gaten

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

wil neem ik wel een poule tafel”.
En zo geschiedde.

Café de Boei, waar hier en daar nog weleens een klein verkeersdrempeltje spontaan onder het laken wil verschijnen en de ballen een rare wending nemen. Met eigenaren gebroeders de Boer, waarvan de oudste absoluut niet wil deelnemen. “Want het is een toernooi van dronken mensen voor dronken mensen”; aldus Klaas. Deze term wordt nog steeds gebruikt in de wandelgangen. De jongste van de twee, Hennie, doet wel al jaren mee en heeft het record wat betreft het bereiken van de finalepoule. Maar liefst zes maal mocht hij hierin opdraven wat hem tot nog toe nooit de overalltitel heeft opgeleverd.

De Burghwall (voorheen Parochie-huis), waar Anja Grootendorst de scepter zwaait en waar achter, voor of tussen de schuif/klap/kiepdeuren gebiljart moet worden. De eerste twee Kaaswaag edities hadden we nog te maken met Henk de Haas als

uitbater, daarna zou Piet Grootendorst senior drie jaar de tent

runnen. Toen volgde een termijn van 10 jaar met Harry de Jong, waarin ook in 1992, na de verbouwing, de naamsverandering van dit gebouw zou plaatsvinden. De zaal ook van de grote Franse feesten na afloop van de finales. De tijd is veranderd, dus die grote feesten ook, maar in de eerste tien jaar (en misschien nog wel iets langer) moest je op maandag een snipper nemen, want het hele

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

zootje (spelers, aanhang, supporters) waggelde stomdronken door de zaak op zondagavond. Ook was hier een legendarische turnoefening te aanschouwen. Onze “magerste” deelnemer Nico Günther liet even zien wat hij met zijn body (volgens insiders one hundred and eighty kilo) nog voor elkaar kon krijgen. Op zijn handen ging hij rechtop tegen de muur staan, maar sommige grapjassen bleven steeds roepen dat ze de show net gemist hadden, dus werd deze oefening meerdere malen herhaald. Na enkele seconden plofte het lichaam dan op de grond om daarna zijn normale stand weer in te nemen. Er zit nu nog een kuil in de vloer.

Harry Hummeling, gehandicapt, leverde een prima prestatie door de 2e prijs in afd. C op zijn naam te brengen.

Momenteel bestaan de biljartlokaliteiten uit Café de Boei, Thomas Café en de Burghwall. De F poule is verdwenen, want de biljartkwaliteiten van de deelnemers zijn in de loop der jaren gegroeid en degenen waarbij weinig vooruitgang op te merken viel zijn gestopt. Toch was dat wel jammer, want deze poule die voornamelijk uit vrouwen bestond bracht toch een bepaalde gezelligheid met zich mee en zo kon het ook gebeuren dat er meerdere malen vrouwen in de finale hebben gestaan. Deze dames speelden grotendeels bij een club E.V.A. genaamd. Alleen biljartclub H.M.K. had ook enkele vrouwen in het ledenbestand. Over E.V.A. zijn in de loop der jaren enkele misverstanden ontstaan. Vele dachten bij deze naam aan inderdaad alleen maar vrouwen, die verstokte vrijgezellen, oude vrijsters of lesbiennes waren. Niets was minder waar, want buiten de voltallige vrouwelijke kant van de familie Slot en nog enkele dames waren er ook heren lid. En bij poule A is ook een verandering opgetreden. Als je boven de 4 speelt kan je gelukkig evengoed

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

meedoen. Iedereen speelt daar zijn eigen gemiddelde ook al is dat ver boven de 4. Dit levert wel grote verschillen op in de te maken caramboles tussen deze maximaal 7 deelnemers, maar het zorgt ervoor dat een ieder evenveel kans maakt op de poulezege.

De samenstelling van het bestuur is ook in de loop der jaren veranderd. Dhr. Beets heeft zich teruggetrokken in zijn kinderboerderij en de heren Roele en Vreeker zijn helaas overleden. Dit gemis is in 2010 opgevuld door twee personen, zodat het huidige bestuur bestaat uit Henk Buikman, Tom Huider (Prinsenbar), Piet Nordmann en Rolph Meijer (H.M.K.). Dit jubileumjaar bestaat het bestuur, net als in de beginjaren, uit vijf personen. Erik Vink (H.M.K.) heeft op eigen verzoek en na lang beraad van de vier wijzen uit het westen zitting genomen in dit niet alle dagelijkse bestuur.

De prachtige bekertjes voor de poulewinnaars en de nummers 2, 3 en 4 zijn al jaren geleden ingeruild voor cadeaubonnen. Dat scheelt

een hoop poetswerk en gemopper van je vrouw als je volgens haar weer met zo'n brok roest thuis kwam. Aan die cadeaubon heeft

Rolph Meyer uit Edam won 7e Kaaswaag Biljarttoernooi

■ In een druk bezocht Damhotel werd Rolph Meyer van de biljartvereniging "Het Moet Kunnen" uit de Boei, afgelopen zondag de Kaaswaag-trofee uitgereikt. Al snel werd duidelijk dat Rolph zijn zinnen had gezet op deze titel. Alleen Bart van Dijk kon hem nog goed volgen, doch deze verspeelde punten aan de gezusters Roeline en Margriet Slot.

In de laatste partij wist Bart wel de kampioen twee punten af te snoepen en werd zodoende eervol 2e. Ton Vreeker en Bert Roele reikten de prijzen uit aan de eerste vier deelnemers van elke afdeling en de gebruikelijke Edammer kazen aan de hoogste serie-winnaars. Rie Slot-de Boer ontving de Pechprijs omdat het haar steeds niet lukt haar dochters en echtgenoot Gerard op het biljart te verslaan.

Tijdens het toernooi is in de afdeling B een nieuw spelsoort ontstaan, namelijk "Kader 41/42". De uitvinder en enige beoefenaar daarvan is Dirk de Boer uit Middele van biljartvereniging Het Groene Laken uit Café Thomas Groot. Hij ontving hiervoor een blijvende herinnering. Als reactie hierop deelde hij mede, dat in het toernooi 1991 zijn wraak zoet zal zijn.

Rolph Meyer sprak zijn dankwoord uit aan de organisatie en aan alle deelnemers voor hun sportiviteit en spontaniteit, die hij het kenmerk vindt van dit toernooi.

moeder de vrouw ook iets zullen we maar zeggen. Maar met de

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

bloemen die iedere finalist al sinds jaar en dag mee naar huis neemt is moeders wel tevreden uiteraard. Ware het niet dat menig boeket de reis van café naar huis niet overleefd. Op het fietsje met je eindstandenlijst, keu, beker/cadeaubon, bos bloemen en liters alcoholica in het lichaam wil nog weleens hachelijke situaties opleveren. Je keu tussen de spaken is levensgevaarlijk. Dan toch maar beter die gekleurde ruiker. Maar als je dan acterend, dat je niet dronken bent, binnen wandelt met een bos bloemen, die in aanraking is geweest met het binnenwerk van je voorwiel denkt je vrouw dat je een bos prei hebt gewonnen. In de soep dan maar ermee.

Vanaf het begin tot enkele jaren geleden waren de eerste vijf bestuursleden zeer actief. Henk Buikman was ook deelnemer en wierp zich tevens op als wedstrijdleider in zijn poule. Hij heeft zelfs weleens in de finale gestaan. Ook is hij het rekenwonder tijdens de finales en deelt hij gedeceideerd de prijzen uit, waarbij hij weinig

zeft, want dat laat hij aan een ander over. Tot op heden vervult hij deze taken met verve.

Piet Nordmann beheert al jaren het secretariaat en was in den beginne ook deelnemer. Maar liefst drie finales heeft hij mogen spelen, maar de spanning werd hem vaak te machtig en kon hij geen pepernoot meer raken. Een paar sigaretjes wilden nog weleens helpen, maar iets te diep in het glaasje kijken bood geen soelaas. Dit leidde er ook toe dat hij zich niet meer als deelnemer aanmeldde en dus beperkt hij zich tot zijn bestuurlijke taken en springt in als er ergens behoefte is aan een wedstrijdleider.

Siem Beets is, zoals eerder gememoreerd, al wat jaren van het toneel verdwenen. Jaren liep hij als bestuurslid mee en was hij ook fanatiek deelnemer. Ook hij heeft het genot van een finale spelen mogen beleven. Naarmate de dag vorderde nam het alcoholgebruik

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

Zaterdag a.s. start biljart- toernooi "Kaaswaag Edam 1985"

Zaterdag 2 febr. a.s. gaat het biljarttoernooi "Kaaswaag Edam 1985" van start. Groen de gewone belangstelling van velen, werd in tegenstelling tot vorig jaar niet in zo'n meer in zijn afsluiting gespeeld.

De wedstrijden werden verspreid op 3-4-5-6-7 en 17 februari, terwijl de finale en plaatsindeling op 21 en 24 februari in het Themas Groot te Edam.

Al het de kampioen van vorig jaar -- Jan Groen uit Kwadijk -- hielden de vreesbaare opbouw te winnen? Een ding is dat, hij zal op gedachte Edammer legendarie kunnen rekenen.

U grote opzet biljarttoernooi is mogelijk gemaakt mede door aanpakende particuliere giften, algeen lie en deanne de 12 te Edam, de Medewerter Midlandster Bank, tenen oerharen Edam en Eerste Algemeen Verzekering Ma. Het oer is het tachtigste voor de deelnemers tot een minstens opert gebouwen.

NORMAN GROOT: POULE A (1985): A. Rood, A. Koopmans, van Vlaanderen, B. Bakker, A. Vreder, D. Smit, A. Kooijman, K. Kooijman, J. van Dijk.

ABDOENHUIS: POULE B (1985): H. Rijkman, J. Smit, J. Kooijman, N. Groot, T. van Sijcken, P. Bakker, J. Smit, de Hout, H. Rijk.

DE BROS: POULE C (1985): H. Vreder, J. Groen, I. de Wit, J. Kooijman, J. P. T. Verheer, H. Rijkman, S. Rijk, G. Rijkman, K. de Hout.

HAM HOTEL: POULE D (1985): G. Kooijman, J. Langkemper, J. Bakker, P. Groot, P. Nordman, E. Vink, H. Lansen, van Rijkman, G. Kooijman.

HAM HOTEL: POULE E (1985): F. Meyer, W. Kooijman, G. Iet, Th. Lagrand, H. Meyer, K. Bakker, K. Rijkman, E. Rijkman, H. Bakkerman Jie.

nooit meer signaleerd. De kenners spelen met de gedachte dat mevrouw Beets er een stokje voor heeft gestoken. Zij zag het welbekende fietslampje vaak naderen en op het moment dat het lampje links de brug op moest draaien was het lampje ineens weg. Siem met stalen ros midden in de sloot. Zijn kleding vol bagger en kroos op het hoofd en in de oren. Het hele gezin moest vervolgens uitrukken om Siem inclusief fiets uit het water te trekken en beiden met de brandslang te reinigen. Einde verhaal dus.

toe, kreeg hij pretoogjes, rode wangen en een blauwe gok. Hij moest bijna geschminkt worden om zijn kennelijke staat aan zijn vrouw te verbloemen. Nooit heeft hij aangegeven dat hij zou stoppen of waarom hij is gestopt. Maar enkele jaren geleden vielen de overige bestuursleden van verbazing van hun stoel toen hij totaal onverwachts tijdens een vergadering doodleuk binnen kwam wandelen en zich weer met de organisatie ging bemoeien. Dit was echter eenmalig, want daarna is hij

Ton Vreeker was wat wispelturig. Hij oogde zeer rustig, maar als de spanning toenam op de biljarttafel had hij het vaak niet meer. Dus per jaar bekeek hij zijn lichamelijke gesteldheid en speelde dan wel of niet mee. Dit had overigens ook te maken met zijn gemiddelde dat vaak boven de 4 kwam en werd hij dus door middel van zijn eigen reglementen uit het toernooi gesodemieterd. Toch heeft ook hij, ondanks het trillen van de zenuwen, ooit de finale bereikt. Als Ton zelf niet meespeelde kwam hij bij

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

iedere poule kijken en de toenmalige F poule genoot zijn voorkeur. Of dit door de voornamelijk vrouwelijke deelnemers kwam zullen wij nooit weten, maar menig jaar wierp hij zich als wedstrijdleider naar voren.

Bert Roele speelde steevast mee en dat leverde show time op. Getooid met grote hoed kwam hij binnen wandelen, nam pontificaal plaats, stak een riante sigaar onder zijn snor en begon meteen onzin uit te kramen. Na een kopje koffie begon hij te schommelen. Bert noemde een glas rode wijn vergezeld van een glas water een schommeltje. Dit mondde later op de dag uit in kantelen, want er werd nu geen rode wijn meer genipt, maar gelurkt en het glas water bleef achterwege. Geen situatie op het biljart was hem te moeilijk, want hij had overal zeer aparte oplossingen voor. Dit heeft hem ook ooit een Kaaswaag finale opgeleverd. Maar dat aparte oplossen gold ook voor situaties rond het biljarten. In café de Boei stond op een zeker moment een discussie tussen de wedstrijdleider

van poule A en poule B over wie er op welk biljart mocht spelen. De tafel bij het raam of de tafel bij de keuken. Bert greep op zijn eigen nooit te vergeten manier in. Hij maakte twee lootjes en bood zijn hoed aan als grabbelton. Een vertegenwoordiger van poule A pakt het eerste lootje, vouwde het open en las de tekst hardop voor: “raamtafel”. Iedereen was er van overtuigd dat er op lootje twee dus “keukentafel” zou staan, maar terwijl Bert zelf al niet meer bijkwam van het lachen las iemand van poule B de tekst ook hardop voor: “geen raamtafel” luidde de tekst. Discussie gesloten.

Na de finales volgden Piet en Siem de prijsuitreiking al zittende tussen de deelnemers. Henk stond wel in de spotlights en deelde de prijzen uit, maar het vocale gedeelte liet hij aan Ton en Bert over.

Om en om behandelden zij een poule, waarbij het praatje van Ton redelijk serieus was en ook goed te volgen, maar de opsommingen

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

van Bert raakten soms kant nog wal. Hierbij werden ook vaak namen van spelers volledig veranderd wat tot grote hilariteit leidde. En nog steeds worden deze personen vaak met dat bewuste “incognito” aangesproken. Welke Buikman er ook naar voren moest komen; het was steevast “Buikstra”. Een zwakke Duitse uitspraak, teveel wijn of struikelend over zoveel medeklinkers lieten de naam van Busschbach veranderen in “van Poezak”.

Na het overlijden van zowel Bert als Ton is Rolph Meijer spreekstalmeester geworden en blijkt daarin een mix te zijn van beiden heren. In het begin gaat het er nog serieus aan toe, maar naarmate

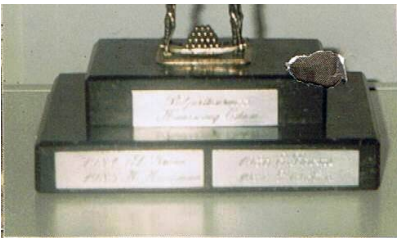
het einde van de prijsuitreiking nadert is het hogeschool flauwekul die hij ten gehore brengt. Gelukkig maar!!! Tom Huider is tijdens de finales beschikbaar als arbiter en assisteert Henk tijdens de berekeningen van gemiddeldes en hoogste series qua percentage. De drie nieuwste (en tevens jongste) bestuursleden hebben zoals het hoort ook ooit in de finale gestaan. Dan neemt men je als bestuurslid en zogenaamd kenner toch iets serieuzer. In hoeverre dat mogelijk is natuurlijk. Erik Vink kon het met een belachelijk hoog gemiddelde niet redden, maar Tom wist de zege wel binnen te slepen. Rolph kreeg driemaal de kans en wist tussen twee mislukte campagnes door toch eenmaal die prachtige Kaaswaagtrofee op te eisen. Dat houdt in dat alle huidige en gewezen bestuursleden eens of meerdere keren de spanning van de finale hebben mogen voelen. Hulde!!!

Het gaan gebruiken van cadeaubonnen heeft gelukkig niet geleid tot het verdwijnen van de Kaaswaagtrofee. De trofee is qua mo-

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

del en afmetingen wel iets gewijzigd. Voorheen was het een bescheiden zilveren beeldje van twee kaasdragers met baar op een klompje marmer.

Hij kon bij wijze van spreken in je binnenzak. Tegenwoordig is het een brok beton met een halve meter roestvrij staal erbovenop. Het is op zich een modern en fraai ding. Je hebt alleen een bakfiets nodig om hem te vervoeren. Maar de overall winnaar moet niet zeuren. Een prijs is een prijs.

Al sinds de oprichting in 1984 krijgen de hoogste serie winnaars van iedere poule een kaas. Het is al vaak voorgekomen dat als het Edammertje even aan de aandacht van de eigenaar ontsnapte er met een noodgang overal messen vandaan kwamen en deze heerlijkheid ten prooi viel aan gulzige monden,

voordat de winnaar ervan dat een halt kon toeroepen. Enkele jaren terug heeft het bestuur bedacht om ook een overall hoogste serie prijs in het leven te roepen. Er werd een mooie bokaal ontworpen en deze werd na het wegvallen van één van de smaakmakers van het toernooi omgedoopt in de “Bert Roele Trofee”. Onze enige echte eigen condomerie, luchtjeskoning en pillen drogist Dirck de Graaf bood zich spontaan aan als sponsor van deze prijs.

Top(drop)!! Beide voorgaand genoemde prijzen zijn wisselprijzen, dus is het een traditie dat de overall winnaar van het Kaaswaagtoernooi het jaar erop een blijvende herinnering krijgt in de vorm van een mooi bord. Ook geldt dit voor de winnaar van de overall hoogste serie prijs. Deze borden dienen volgens de strenge regelgeving van het Kaaswaagbestuur op een mooi plekje te worden gehangen en niet als gebruiksvoorwerp tussen het serviesgoed te belanden. Men lapt dit overigens hier en daar wel eens aan de laars volgens enkele jaloerse lieden.

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

Dat de grote feesten na de finales er niet meer waren had ook tot gevolg dat er geen levende muziek meer werd ingehuurd. De helft van de kosten voor die band of zanger kwam op rekening van het Kaaswaagtoernooi en de andere helft nam de eigenaar van de finale lokaliteit op zich. Maar tot ons grote verdriet gaat meer dan de helft van de deelnemers tegenwoordig vroegtijdig naar huis net als de aanhang en overige belangstellenden. Om niet onnodig geld over de balk te smijten moeten we het nu doen met de muziek die uit de geluidsinstallatie van de biljart-etablisementen komt knetteren. Dit zorgt er echter wel voor dat we het inschrijfgeld nog steeds binnen de perken kunnen houden. Maar aan de ene kant is het toch wel jammer, want wij hebben natuurlijk legendarische feesten en prachtige optredens mogen beleven. Vooral “Beierse Willem” alias “Trekende Harry” met zijn harmonieuze trekzak staat nog op ons net- en trommelvlies gegrift. Met valse noten en verdraaide teksten als “gooi je schoonmoeder van de trap” blies hij soms bijna

het dak eraf. Maar ook enkele biljarters deden vaak een duit in het zakje door in beschonken toestand nog even te willen bewijzen dat ze konden zingen. De microfoon werd dan voor enige tijd onder de neus van de nietsvermoedende muzikant weggekaapt. De goede borst werd derhalve omgekocht met bier en zette vrolijk een begeleidend deuntje in. Hierdoor konden wij getuige zijn van Bert Roele als een lallende Louis Prima (Senorsera Bonnerita) en Marco Wölfel alias Bull, die met de veel te grote hoed van Roele, die over zijn ogen zakte, alle teksten van Hazes door de war haalde. Om volledig zichtbaar te zijn voor het zich tranen met tuiten lachende publiek klom hij met gevaar voor eigen leven op een kruik. Dat deze afgezaagde reus daarbij nooit kortuit is gevallen is een raadsel.

Ruimschoots de helft van alle jaren die er tot nu gespeeld zijn bleef het inschrijfgeld ook binnen de perken, terwijl er toch levende muziek aanwezig was na de finales. Dit was te danken aan enkele

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

sponsors. De plasticfabriek van P.M. Günther heeft jarenlang een grote duit in het zakje gedaan en ook Gerard Slot senior schoof bij het inschrijven regelmatig een sommetje geld onder de tafel door richting een bestuurslid. Zo maar wat namen, gebeurtenissen, feiten en uitspraken: Iedereen neemt uit nervositeit of een iets mindere concentratie weleens de verkeerde bal, maar

Menno Garms presteerde het om in één partij twee maal met de rode bal te stoten. Maar je hebt altijd baas boven baas. Tijdens een wedstrijd stootte Koos de Haan met de rode bal. “Kukel” nam nog een extra flesje brand bier om de focus weer terug te krijgen, was weer aan de beurt, wilde al ouwehoerend met het publiek zijn krijtje van de band pakken en had pardoes de rode bal in zijn hand. De kippenneuker.

Ruud Basseleur begon na een slecht gespeelde poulefase te mopperen over de kwaliteit van zijn bril, terwijl hij die toch echt uit

zijn eigen winkel vandaan had gehaald.

bb

Ton Buijs mepte overdreven wild een biljartlamp opzij in de Prinzenbar wat bijna een vechtpartij opleverde met een stamgast, die hier niet van gediend was en volgens dhr. Vracht junior helemaal nul komma nul verstand had van biljarten. Laat staan het noodzakelijk opzij smijten van biljartlampen. Bij een piqué stoot diende de bewuste speler, wiens naam mij is ontschoten, het verzoek in bij arbiter van dienst Joop Buikman om de lamp even opzij te houden. Joop trok expres de verkeerde lamp naar zich toe wat leidde tot een speler met een gezicht als een oorworm.

In de Burghwall is Ko Klaasse de terreinknecht. Bij het poetsen van het speelmateriaal verwisselde hij expres enkele ivoren knickers. Op de ene tafel lagen toen twee ballen met stip en op de andere twee zonder stip. Arbiter Gerard Rossenaar wilde de ballen op de

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

startpositie leggen, maar zocht zich te pletter naar een stip. In alle commotie zag Ko kans de ballen weer te wisselen en maakten de spelers Gerard erop attent dat er wel degelijk een bal met stip op het biljart lag. Hij was zo van slag dat hij zelfs bijna een rondje gaf.

Martin Nibbering stond een keer fier aan kop in zijn poule na de eerste speeldag en dat moest iedereen weten. Maar tijdens dag twee bleek Obelix de weelde niet te kunnen dragen en zakte volledig door het ijs, terwijl het in deze februari maand toch behoorlijk vroom. Dit was zo een deceptie dat hij het jaar daarna slechts als commentaar leverend toeschouwer te vinden was langs de velden.

Arie Buikman had de vreemde gewoonte om als het niet zo lekker liep steevast “gooi maar uit” tegen zijn opponent te roepen. Zelfs tijdens zijn laatste toernooi op tachtigjarige leeftijd kon hij die kreet niet onderdrukken.

Piet Sombroek maakte het nog bonter. Na het missen van de acquitstoot begon hij meteen te roepen dat hij niet in vorm was en dat hij er totaal niets van bakte.

Frits Meijer had de vreemde gewoonte om tijdens het biljarten als een wild beest te staan snuiven. Dit gesnuif trok diverse Vollandammer belangstellenden naar het etablissement, maar het bleek loos alarm.

Bert Roele had commentaar op de temperatuur van diverse drankjes in de Burghwall. De koffie te heet, maar vooral zijn rode wijn te koud. Uiteraard opgestookt door enkele lolbroeken serveerde de dochter van Anja hem hete koffie in een wijnglas. Bert zag op dat moment geen kleurverschil, pakte het glas van het dienblad en verbrandde natuurlijk zijn vingers.

Toen Kees Kwakman als eerste Kaaswaag deelnemer een biljarthandschoen aantrok was daar in poule A weinig commentaar op. Deze handschoen is namelijk een hulpstuk bij stroeve vingers en het

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

merendeel van deze spelers speelde ook in andere grote toernooien, waarin het dragen van deze vier vingerige condoom heel gebruikelijk is.

Maar toen Cor Uitentuis op een onder de zeespiegel niveau ook een dergelijk hulpmiddel uit zijn biljartkoffer toverde was het commentaar natuurlijk niet van de lucht. "Koude handen Cor"? "Waar zijn je muts en je sjaal"?

Maar ook dat went. Door de enorme herrie die de spelers in de E poule produceren is de enige redelijk serieuze deelnemer Evert Lautenschütz op eigen verzoek naar de D poule getoverd. Ook is Evert de vaste schrijver tijdens het gehele finaleweekend. Als dat af en toe in café de Boei plaatsvindt, denkt men vaak dat Evert onder zijn pasfoto aan tafel zit, maar dit blijkt op een misverstand te berusten.

Gerrit "Zorro" van Busschbach vult al jaren op zijn inschrijfformulier in dat hij geen wedstrijdleider wil zijn. En wie wordt er dus al jaren

aangewezen als wedstrijdleider? Juist!!

Dirk de Boer uit Middelie wist na een halve kruik jenever zijn caramboles op de meest wonderlijke manieren te maken. Ook vaak heel dicht bij elkaar. Iets wat zelden voorkwam. Witte Dirk keek vaak naar biljarten op TV bij studio

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

sport en wist zeker dat hij hier de bemaamde spelsoort 41/42 had uitgevonden.

Rob Versteeg nam 's ochtends na zijn "nachtdienst" (het illegaal verwijderen van tram en bushokjes waarvan de opbrengst van de verkoop van het materiaal groten-deels ten faveure van zijn eigen portemonnee was) altijd appeltaart mee voor zijn poule genoten. Dit werd hem zeer in dank afgenomen en schiep meteen een bodempje voor de drank.

Na een paar minder goed gespeelde partijen in de Boei verzon Cor U. een list. Het zwakke spel lag natuurlijk niet aan hem zelf, zijn biljartwant of aan zijn eigen keu van treurwilgenhout, maar aan het materiaal op de tafel. Hij wist zijn eigen ballen naar binnen te smokkelen en pas aan het einde van deze biljartmiddag kwam men erachter dat er met de ballen van Cor gespeeld was. Maar goed dat de aanwezige bestuursleden Piet N. en Rolph M. deze truc niet eerder hadden opgemerkt anders had Cor zijn ballen hoogst waarschijn-

lijk achter het glas in lood van Dankert of uit de vitrine van Taam kunnen vissen. Het is gewoon de bedoeling dat de deelnemers het moeten doen met het voorhanden zijnde materiaal van onze beschikbare biljart lokaliteiten. Tegen overtreding hiervan wordt voortaan streng opgetreden. Daar komt nog bij dat aan de ballen van de Boei niets mankeerde. Ieder jaar worden ze door onze beste biljarter van H.M.K. (Erik Vink) uitgebreid gecontroleerd en als er ook maar iets aan mankeert geeft penningmeester Reinier Stijvers, die zelf ook regelmatig Kaaswaag deelnemer is, direct toestemming tot het kopen van nieuwe ballen.

Gerrit Zorro speelde eens met een slijmbeursontsteking. Na iedere misser begon hij daar over te klagen, terwijl hij tegelijkertijd alle missers op de andere tafel van Roele begeleidde met kreten als; "je kan er ook helemaal niets van hè Roele" en "moet je niet een poule lager?" Bert vertrok geen spier, maar toen Zorro voor de zoveelste keer begon te zeuren

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

over zijn slijmbeurs na de zoveelste misser waren de woorden van Bert raak; “hoe is het met je beurs, slijmerd?” Het hele spul krom van de lach.

Rique Bleeker dronk om wat voor reden dan ook alleen maar spa rood op de eerste speeldag in Café Thomas Groot. Toen Rique de volgende dag bier bestelde was het hek van de dam. “Ik heb speciaal voor U een krat van dat rode water aan laten rukken meneer Bleeker, dus dat drinkt U eerst

maar op” was de opmerking van wijlen Thomas Groot. Het Kaaswaagtoernooi had ook zijn eigen reglementen. Hier was natuurlijk weleens commentaar op, maar dat had weinig zin. “Dat wist je van te voren, dan had je niet mee moeten doen”, was het ongezouten antwoord dat je dan kreeg. En het bestuur had gelijk. Iedereen was inderdaad altijd van te voren op de hoogte van de reglementen en als je zelf een toernooi organiseert bepaal je ook de regels. Je bent niet verplicht jouw toernooi te spiegelen aan andere toernooien van bijvoorbeeld de Waterlandse- of Koninklijke Bond. Maar de roep van de deelnemers om hier en daar een aanpassing is gebleven en na de noodgedwongen veranderde samenstelling van het bestuur liet men in deze moderne en democratische tijden af en toe toch de oren hangen naar de mening van de spelers. Zo kon het gebeuren dat vanaf 2011 de nummer 2 van de poule door mag naar de finale als de nummer 1 bijvoorbeeld plotsklaps zijn schoonmoeder naar het strand moet brengen of iets van een zelf-

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

de groot belang moet doen. Dit was een hele verandering en zorgde toch hier en daar wel voor opschudding. Maar na de uitleg hiervan keerde de rust weder. Het was namelijk meerdere malen voorgekomen dat iemand, en met name Piet Sombroek, al wist dat hij in het finale weekend moest skiën, langlaufen, rodelen of jodelen. Of alle vier, maar in ieder geval wel met koude poten. Dan was het bij toeval vaak zo dat deze persoon als een speer de leiding nam in de poule en expres de laatste partijen liet lopen om alsjeblieft maar geen finalist te worden. Dit was voor niemand leuk en valt min of meer onder de noemer competitievervalsing. Uiteindelijk dus iedereen tevreden met deze “Piet Sombroek Regel”.

De volgende verandering die doorgedrukt werd was het spelen van het persoonlijke gemiddelde. Al 28 jaar werden gemiddeldes afgerond om iedereen maar ronde getallen als te maken caramboles te geven. Dit leverde scheve verhoudingen op, want voor de één gold een afronding naar beneden

en voor de ander naar boven. Dit betekende, dat sommigen fluitend meededen voor de hoogste prijzen en anderen zich het apelazarus moesten knokken om af en toe eens een partijtje te winnen. Nu speelt een ieder zijn eigen gemiddelde en dat komt de kans om te winnen voor iedereen ten goede. Dit hield tevens een volgende verandering in. Er werd altijd gekeken naar de uitslagen van het jaar ervoor, maar ook dat schiep vaak een niet volledig eerlijke competitie, want personen die slecht hadden gepresteerd konden het jaar erna met twee vingers in de neus in de prijzen vallen en spelers die boven zich zelf uit waren gestegen toonden zich meestal kansloos. Op dit moment is het zo dat de te maken caramboles van alle spelers van de afgelopen drie jaar op een hoop worden gegooid en dat daar een gemiddelde uitkomt. Dit zorgt ervoor dat men toch min of meer op zijn eigen niveau blijft en dus alle spelers evenveel kans maken om de finale te bereiken. Er zijn natuurlijk uitzonderingen, want iemand die door middel van veel spelen en les

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

nemen stijgt van hotsen knots boerenkool niveau naar hosanna in de hoogte komt hier logischerwijs niet voor in aanmerking. Tevens is er toen besloten om het gemiddelde dat men moet spelen in de poule ook mee wordt genomen naar de finale. Hierdoor liggen ook de kansen in de finale redelijk gelijk. Ook een hele mooie ongeschreven regel is dat de biljarters in ieder poule bepaald hebben dat je elkaar mag waar-schuwen als je dreigt de verkeerde bal te nemen. Sportiviteit ten top. Alleen geldt dat uiteraard niet in de finales, want dan moet je er gewoon goed met je hoofd bijzijn.

Poule A: Hierin spelen de betere biljarters waarvan diversen ook soms gemiddeld 5, 6 of 7 spelen. Daardoor denkt men altijd dat het er in deze poule veel te serieus aan toe gaat, dat er geen lolletjes worden gemaakt en dat er slechts rode spa en chocomel gedronken wordt. Dit is een groot misverstand, want ook hier wordt onzin verkocht en lust men graag meerdere neuten. Zelfs Piet Springer heeft weleens laveloos van de

jenever aan de schrijftafel gezeten. Maarten Vis heeft het zelfs gepresteerd om nog beschonken van de avond ervoor binnen te wippen. Schande.

Poule B: Deze poule is enkele malen het toneel geweest van heftige discussies binnen de deelnemersgroep. Dit leidde soms zelfs tot ruzie, waardoor enkele personen zich niet meer opgeven voor het toernooi of niet meer worden

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

uitgenodigd. Het was een keer zelfs zo heftig dat een bepaalde persoon, die veel te laat binnen kwam en dus eigenlijk geen recht van spreken had, tegen het waarschuwen bij het nemen van de verkeerde bal inging. De woordenwisseling met de wedstrijdlei-der (Piet S.) liep dusdanig hoog op dat deze speler als een wilde met zijn keu begon te zwaaien. Een scene uit de drie musketiers was er niets bij. Gelukkig sprong mede B poule speler Teun Verhoek er-tussen en bewoog hij de vechtjas zijn slaghout ergens te stoppen waar het daglicht niet kon komen. In zijn foedraal dus. Maar dat niet meer deelnemen van deze figuren heeft wel tot rust geleid en is het gewoon weer een leuke gezellige poule. Met uiteraard ook het ge-bruik van alcoholica. En soms niet zo zuinig ook.

Poule C: De middelste poule waar-in de namen van de deelnemers nogal eens wisselen. De ene pro-moveert, de ander degradeert en sommigen doen gewoon af en toe een jaartje niet mee, waardoor nieuwe personen zich in dit illustere gezelschap kunnen mengen. Volgens bepaalde individuen, waarvan aan het eind van de mid-dag de bierspiegel tot zorgwek-kende hoogte is gestegen, heeft de wedstrijdlei-der uit deze poule (Tom H.) de gewoonte om hier en daar een rekenfoutje temaken ter meerdere eer en glorie van zijn eigen positie op de ranglijst. Maar wij kunnen ons als zeer deskundig en oplettend bestuur niet aan de indruk onttrekken dat deze per-soon, die nota bene zelf lid is van het bestuur, zeer neutraal is en de kluit niet bedonderd. Ook hier vloeit de drank rijkelijk.

Poule D: Hierin ook biljarters van verschillende pluimage. Hier en daar stopt er iemand en komt er weer eens een nieuwe bij. Vaak ook de poule waarin de gemiddel-de leeftijd het hoogst is. Niet dat

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

dit zo ernstig is, maar we beginnen ons langzaam maar zeker toch af te vragen of het niet verstandig is om alvast weer opnieuw een biljart in de recreatieruimte van de Meermin te plaatsen. Maar ook in deze poule doet iedereen zijn stinkende best, is het er gezellig en lusten de heren wel een borreltje.

Poule E: Hierin zetelen de spelers met de laagste gemiddeldes, maar dat maakt het er niet minder spectaculair om. Het is een lawaaiige boel. Als je een rondje door Edam wandelt langs alle biljartlokaliteiten hoor je vanaf de straat al waar de E poule speelt. Tevens de enige poule waarin men voor het mid-daguur al grote glazen bier naar binnen hoost. Dit alles onder aanvoering van Jack Kemper, die nog steeds volhoudt dat de omvang van zijn middel optisch bedrog is. “Want ik heb geen bierbuik, maar mijn vrouw heeft mijn overhemd gestreken met een wok”; aldus Sjakie K. Zo lusten we er nog wel een paar. En inderdaad, dat gebeurt daar zeker.

Het vermoeden bestaat dat oud deelneemster en zelfs finaliste Nel Nibbering het zelfde voorwerp als strijkbout gebruikt voor de kledingstukken van haar man als mevrouw Kemper. Lawaai en de beschonken toestanden leveren naar mate de dag vordert steeds beroerdere partijen op, maar het plezier straalt er vanaf en hier geldt dan ook echt de Olympische gedachte: meedoen is belangrijker dan winnen.

Winnaars Kaaswaagtoernooi:

1984: Jaap Groen (eerste en enige winnaar van buiten onze gemeente: Kwadijk) in het Parochiehuis.

1985: Hans Kooiman/Thomas Groot.

1986: Ed Stevens/Damhotel.

1987: Thea v/d Horst/ De Boei.

1988: Koos de Haan/Parochiehuis.

1989: John Buikman/ Thomas Groot.

1990: Rolph Meijer/Damhotel.

1991: Gerrit Kamminga/ de Boei.

1992: Hans Buikman/de Boei.

1993: Melvin Oortwijn/ Thomas Groot.

1994: John Buikman/ de Boei.

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

1995: Gerard van Busschbach/
Burghwall.

1996: Joop Buikman/ Buitenkof-
fiehuis.

1997: Rob de Boer/Damhotel.

1998: Herman Tuijp/de Boei.

1999: Nico Günther/ Burghwall.

2000: Gerard van Busschbach/
Buitenkoffiehuis.

2001: Menno Garms/de Boei.

2002: Peter Smidt/Burghwall.

2003: geen winnaar (afgelast we-
gens overlijden Gerard van den
Eeckhout)/Prinsenbar.

2004: Jan Klouwer/de Boei.

2005: Jack Kemper/Prinsenbar.

2006: Maarten Vis/Burghwall.

2007: Tom Huider/de Boei.

2008: Koos Hulskemper/Thomas
Café.

2009: Willem Peeters/Prinsenbar.

2010: Evert Lautenschütz/ Burgh-
wall.

2011: Jack Kemper/de Boei.

2012: John Buikman/ Thomas Café

De adelaarslijst wordt aangevoerd
door John Buikman, die drie maal
overall winnaar is geworden.
Maar twee maal overall winnaar
worden mag ook gememoreerd
worden: Gerard van Busschbach

en Jack Kemper. Gelukkig is er ook
een hele rits die hem eenmaal
hebben gewonnen, want het is
wel zo leuk dat vele verschillende
personen hebben kunnen winnen
en niet steeds een klein select
groepje.

Als je kijkt naar de verenigingen
waar de winnaars lid zijn (of zijn
geweest) wordt de lijst aange-
voerd door biljartvereniging Het
Moet Kunnen (H.M.K.) met negen
titels. Maar deze club wordt in de
nek gehijgd door Klein Begin met
acht zeges. Doordat de Prinsenbar
geen libre club (3x winst) meer
heeft en Een Vrije Avond (E.V.A.)
niet meer bestaat (1x winst) lijkt
het een strijd te blijven tussen
H.M.K. en Klein Begin. Of de heren
die Edam' 87 uit het Hof van Hol-
land vertegenwoordigen (3x

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

winst), de leden van Het Groene Laken (H.G.L.) 2x winst) en de spelers van biljartclub Het Purmer Wapen (Thomas) (1x winst) en biljartclub Het Centrum (0x winst) moeten een inhaalslag maken.

Sinds 2007 is de overall hoogste serie prijs (Bert Roele Trofee) in het leven geroepen. Hierin is Het Centrum wel vertegenwoordigd (1x) en ook Het Purmer Wapen (1x), maar hierin nemen twee verenigingen de leiding met 2x winst: H.M.K. en Edam '87.

Winnaars Bert Roele Trofee:
2007: René Dijkhuizen
2008: Piet Springer
2009: Maarten Vis
2010: Jack Kemper

2011: Joop Buikman
2012: Harry de Jong
De Edammer biljartverenigingen op een rijtje:

E.V.A. : Een Vrije Avond. Dat is inderdaad weleens lekker. De club is opgeheven.

Prinsenbar/ W.G.A.S.W.D: Wel Gezellig Anders Stoppen We D'r mee. Het antwoord is bekend.

Purmer Wapen (Thomas Café): voornamelijk mensen uit de Purmer en het wapen zal wel een hooivork zijn.

Het Centrum: Ooit van het Damhotel naar De Boei verhuist. Nu dus Het Net Niet Meer Centrum.

H.G.L. : Het Groene Laken. Waarschijnlijk opgericht door kleurenblinden, want een biljartlaken is altijd groen, althans in de vorige eeuw wel. Ook ooit verhuisd van het café op het Groot Westerbuiten naar De Boei.

Klein Begin (Parochiehuis /Burghwall): Men vermoedt dat daar in

BILJARTTOURNOOI KAASWAAG EDAM

eerste instantie mannetjes met kleine keutjes lid waren of dat men is begonnen met een tafelbiljartje.

H.M.K. : Het Moet Kunnen. In de beginjaren had deze club beter Harken Met Keu kunnen heten, maar het niveau is zienderogen gestegen. De naam is bij de oprichting gelanceerd door Peter Bleeker en Piet Nordmann, die bij iedere vraag of opmerking achter of voor de bar altijd “het moet kunnen” riepen.

Dit waren de feiten en vele wetenswaardigheden van de historie van het Kaaswaagtoernooi van 1984 tot nu. Wij hopen dat U deze documentatie op prijs stelt en er veel leesplezier aan heeft ondervonden. Wij zullen trachten om nog jaren door te gaan met de organisatie van dit mooie toernooi en hopen dat U er nog jaren aan mee doet.

Namens de organisatie,
J.R. Meijer.

